

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi H. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lipca 2007 r., sygn. akt V Ca (...),
wydanego w sprawie
z wniosku H. P.
przy uczestnictwie M.(...) S.A. w W. i Miasta W.
o wpis, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2007 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczyni H. P. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 stycznia 2007 r. oddalającego wniosek o wydanie postanowienia odmawiającego dokonania w księdze wieczystej Kw (...) wpisu użytkowania wieczystego na rzecz M.(...) Sp. z o.o. w W. i dokonanie wpisu ostrzeżenia o toczącej się sprawie o ustalenie prawa do nieruchomości.

Wnioskodawczyni wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wymienionego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona – przytoczenia podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem a także wskazanie przepisu prawa, z

którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

1. Każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (np.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. Jest w tej sytuacji oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisem (przepisami), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., należy przyjąć, że nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

W skardze wnioskodawczynie powołano jako jej podstawę nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), której nie wziął z urzędu pod uwagę Sąd Okręgowy (art. 378 § 1 k.p.c.) oraz naruszenie art. 626¹³ § 1 k.p.c. przez odmowę wpisania ostrzeżenia o niezgodności stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. W skardze nie wskazano jednakże przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

2. W skardze zawarty jest obszerny wywód mający uprawdopodobnić szkodę spowodowaną przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Nie wynika jednakże z niego uprawdopodobnienie takiej szkody. Skarżąca nie wskazała jaką poniosła stratę lub jakie utraciła korzyści na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia. Sama odmowa wpisów w księdze wieczystej, których dokonania domagała się wnioskodawczynie, nie powoduje zaś utraty lub nienabycia prawa, z czym mogłoby wiązać się poniesienie szkody. Skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.